



U Glasu koncila od 26. kolovoza o.g. na 31. strani gospodin Lojzo Buturac iz Siska objavio je nevjerojatne i samo njemu poznate istine o stradanju djece tokom II. s.r. U članku pod naslovom „Laži o djeci u ratu“ okomio se na sadržaj knjižice „Djeca – žrtve ustaškog režima“ autora mr. sc. Ivana Fumića. Knjigu je izdao Savez antifašističkih boraca i antifašista RH 2011.

Lojzo Buturac tvrdi da ta knjižica ne samo da ne spada u kulturu, već se nikome ni ne preporuča da je čita. Pitamo se a zbog čega bi netko i čitao tu „opasnu“ knjižicu, kada se uvaženi Buturac žrtvovao da je pročita. Otkrio je, kako sam tvrdi, da se radi o „samo još jednoj zaostaloj komunističkoj laži“. Iz tog razloga čak ni sisačka Gradska knjižnica, u kojoj je knjižica promovirana, nije uzela ni jedan jedini primjerak.

Prema g. Buturcu, svi oni koji pišu istinu o zločinima ustaša, obične su „komunjare i lažljivci“, budući da su se ustaše i domobrani borili za samostalnu Hrvatsku, kako to tvrdi njegov istomišljenik svećenik dr. Stjepan Razum u izjavi za Hrvatski list od 9. kolovoza o.g.

Kritiku je g. Buturac uputio i na pisanje Ivana Fumića o katoličkim svećenicima, negirajući činjenicu da su i pojedini svećenici s puškom u ruci ratovali protiv Narodno oslobodilačke vojske Hrvatske. Međutim, o tome što su i kako su se ponašali pojedini svećenici tokom II.s.r. detaljno je pisao svećenik Anto Baković u opsežnoj knjizi „Hrvatski martirologij XX stoljeća“, Purvis, Zagreb 2007. Isto tako, u knjizi „Dokumenti o protunarodnom radu i zločinima dijela katoličkog klera tokom II.s.r., ZAC dokumentam, Zagreb 1946. iznijeti su brojni dokazi o upletenosti velikog broja svećenika u stvaranju ustaškog pokreta i ustaških postrojba, pa čak i u oružanoj borbi. Konkretno primjere učešća svećenika u borbi protiv NOVH naveo je i dr. Franjo Tuđman u knjizi „Borbeni put 32. divizije NOVH, Zagreb 1959.

Pametnom i to je dosta.

Što se tiče stradanja Srpske djece tokom ustaškog režima, samo zaslijepljeni ljudi mogu negirati najočitije činjenice. Djeca Roma i Židova ubijena su zajedno s roditeljima i rođacima ili je i to „komunistička izmišljotina“. G. Buturac je, kao i drugi gledatelji hrvatske televizije imao priliku vidjeti ovog ljeta njemačku dokumentarnu emisiju o Auschwitzu i brda leševa. Neka pročita izjavu generala Aisenhovera, zapovjednika Savezničkih snaga tokom II.s.r. koji je, nakon što je

vidio gomile leševa u nacističkim logorima, zapovjedio da se sve snimi, kako se naknadno ne bi našao neki pokvarenjak da te činjenice negira. Slično je i s negiranjem stradanja srpske djece u ustaškim logorima.

Čudno je da g. Buturac ne spominje da su ustaše i njemački nacisti svibnja, lipnja ispranja 1942. u napadu na Kozaru uhvatili oko 60.000 civila srpske nacionalnosti i da su ih dotjerali u logor Stara Gradiška, Jasenovac i druge. Odmah su odvojili djecu od majki. Onu majku, koja nije htjela predati svoje dijete, na mjestu su ubili. Majke su upućene na prisilni rad u Njemačku. Djeca u starosti od šest mjeseci pa do dvanaest godina, držana su u logoru Stara Gradiška i Sisak. Samo za četiri mjeseca postojanja logora u Sisku, umrlo je čak 1600 srpske djece, koja su sahranjena kraj ceste na Viktorovcu. Spašavanje srpske djece počelo je od onog časa kada je Dijana Dudisavljević, rođena Austrijanka, posjetila Staru Gradišku. Do tog roka dio djece je već bio ubijen. Ratni zločinac Ljubo Miloš je sam na suđenju 1946. priznao da su srpsku djecu ubijali i plinom.

Na intervenciju Dijane Budisavljević i hrvatske javnosti, velik broj preživjele srpske djece prebačen je u Jastrebarsko, Lobar, Reku i još neka mjesta. O toj djeci trebale su se brinuti časne sestre, kao i Ženska loza hrvatske mladeži“. Ali, kakova je to briga bila, najbolje govore grobovi djece. Od gladi, bolesti i prljavštine, samo u Jastrebarskom je umrlo preko tisuću djece. Na groblju u Jastrebarskom upisana je brojka umrlih, prema kazivanju i bilješkama grobara Ilovara, tako da se spominje samo 468 leševa, koje je sahranio Ilovar. U Zagrebu na Mirogoju također se nalazi groblje sa preko 800 sahranjene djece. Koliko ih je umrlo u Loboru, Keki i Rijeci kod Križevaca, točan broj se nikada i neće saznati. G. Buturac piše o nekakvom humanom prihvatilištu, ali nije ni pokušao objasniti u kojem to prihvatilištu ili internatu u samo par mjeseci umre na stotine djece.

Da su djeca ostala na brizi isključivo časnim sestrama, teško da bi bilo preživjelih. Na sreću, u spašavanje djece uključili su se brojni građani iz Jastrebarskog i okolnih mjesta, građani Zagreba, škola za odgojitelje iz sela Rude s Tatjanom Marinić, te Crveni križ. I nadbiskup dr. Alojzije Stepinac je pozvao građane da uzmu djecu, ali da ih odgajaju u katoličkom duhu. Ustaše su pak dječake izdvojili i po primjeru Janjičara od te djece pokušali stvarati ustaše, koji bi se kasnije borili protiv svojih sunarodnjaka. To je prava istina o stradanju srpske djece, a sve ostalo je samo jadni pokušaj negiranja istine od ljudi koji na sve načine žele izboriti bolju prošlost. Očekujemo da će uskoro ustvrditi da su komunisti započeli II.s.r. i osnovali brojne logore smrti u Njemačkoj i Hrvatskoj.

Zagreb, 31. VIII 2012.

mr.sc. Ivan Fumić